

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Exemplo Martini multos etiam non citatos, in hac vita, ad tribunal
tamen Dei, vel à mortuis citari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Cap. XL. Non temerè homines ad diuinum tribunal citandos. 405

sæpe exitio proximi exultant, & funus suum ipse ducunt ouantes? Designatum Præsulem ad mensam accubuisse putatis? Balthasar accubuit, *appensus in statera, & inuentus minus habens.* Sedebat, Dan. 5. 27. suo quisque, ordine; stabant in ferculis alites, & cibi non ad palatum modò, sed etiam ad oculum facti; iam gliscebant colloquia; iam sitis vinum postulabat. Ante omnes, vt par erat, futuro Episcopo pocillator scyphum præbuit; quem ille manu sustinens meditabatur, in cuius sanitatem esset propinandus. Nunquam mors malis opportuna venit; sed, inter conuiuia & epulas, longè importunissima. Itaq; non iam mitræ, sed Libitinæ candidatus, dum poculum tollit, dum ei nomen imponit, sentit repentè, quàm verè dictum sit, multa inter calicem & suprema labra cadere: nam & ille ipse cecidit, & priùs è Letheo, quàm suo, poculo bibit. Siquidem iam iam vinum probaturus, subita formidine, cohorrui, expalluit, & vitro de manu cadente, funus fuit. Noluit postea sic propinanti quisquam respondere. Hæc omnia, ita vti contigerunt, pridie pocillatori per somnium obiecta narrat Gregorius Turonensis. Quis non videat iniuriæ patientissimi Sidonij vindicem fuisse Deum? ad quem, Sidonio tacente, vel iniuria Sidonij satis clarè appellauit; quæ iniuriosorum vnum quidem præmiserit, alterum verò, post Præsulis mortem, ad iudicium traxit; vt manifestum fieret, Deum ante, & post obitum, suorum iniurias vlcisce.

Sed Sidonius tacens ultorem Deum inuenit, innumeri, qui in vita quidem tacent, post mortem demum loquuntur, & accusant eos, à quibus indignissimè, dum viuerent, habiti fuerunt. Dabo, ex eodem scriptore historiam, quæ meritò faciat violentis illis magnatibus ambas aures tintinare. Nantinus Engolismensis comes homo factiosus, audis potentia honoris, diuitiarum, ceterùm vitia sua callidè occultans, priùs sacerdotem, postea Pontificem Burdigalensem, Heraclium nomine, varijs modis aggressus, grauib; iniurijs vexauit. Nec potuit odium multorum malorum illatione satiari; sed flammæ instar semper auctum, semper maiora tentauit. Aliquot villas ac prædia Maracharius auunculus eius, templis, ac sacerdotibus testamento legarat. Eas villas ac prædia Nantinus, per vim occupauit. Vt iniuriam tegeret, pretextum inuenit. Vulgabatur enim, illi Ecclesiæ, nullo iure, deberi bona hæreditaria, cuius Clerici testamentarium interemissent. Cui iniustitiæ non potest color induci? At non passus est, se hoc fucò fal-

XV.

Gregor. Turon. l. 1. c. hist. Franc. c. 36.

li Heraclius Igitur, comperta rei iniquitate, Comitem anathemate fulminaturn, ex Ecclesia exesse iussit. Comes, qui pius videri cupiebat, vulpino ingenio, obedientiam simulauit. Nam sacerdotum concilio, apud Sanctonas, habito, se stitit. subiecit, sponndit omnia se, quæ vi interuertisset, redditurum: dummodo iterum templum intrare, sacrisque officijs interesse permetteretur. Voti compos, ad ingenium redijt, ostenditque, qua verborum ambiguitate concilium sacrum decepisset. Quasdam enim domos restituit, sed vsq; ad puluisculum exinanitas ac spoliatas. Quod vbi intellexit Episcopus, denuò anathemate ferendum censuit, atque sacris omnibus rebus interdicens. Ita constantia, cum perfidia certauit; cuius cōstantiæ præmium vt acciperet Episcopus, paulo post beata morte defunctus est. Præfule mortuo, quasi amoto pastore, lupus iterū se ouibus Christi aggregauit. Vt enim infamiam declinaret Comes, aditum denuò ad Ecclesiam impetrauit, sed nō, quo decebat modo; quia non nudis pedibus, vt pœnitens, sed manibus argenteis rediuit. Humanis ista oculis, non diuinis, satisfaciunt; coram quibus nulla potest hypocrisis occultari. Defunctus erat iam, ante aliquot menses, Heraclius Antistes, neque sanè Nantinum ad Dei tribunal citauerat; poterat ergo sibi Comes persuadere, omnia iam sua, apud illum, facinora esse obliterated. Sed si *vnus passer non est in obliuione, apud Deum*, quo pacto posset tam sancti Præfulis obliuisci? Ergo igitur vix pauci menses, à morte Heraclij ierant, cum Nantinus flagrantissima febre repente incensus, cæpit, more insanientis, vociferari: *Heu, heu, ab Heraclio Antistite exuror; ab illo crucior, ab illo ad iudicium vocor; Agnosco facinus, recordor iniuriarum, quibus eum oneraui*. In his ipsis clamoribus, febrili incendio consumtus, nefastum spiritum, ad diuinum tribunal (vtinam non etiam ad Gehennæ incendium!) expuit.

Luc. 12. 6.

XVI.

Videtis hîc, ô Christiani, nulla opus esse vobis, in hac vita, ad iniurias vindicandas, citatione? Hîc nunc patientiæ tempus est; in altera vita, erit tempus vindictæ. Cum diuino tribunali astabitis, sine peccato, & villo periculo, poteritis persecutores vestros, itidem ad illud, in ius, vocare. Nunc, vobis tacentibus, caussam vestram agit Deus; si eum agere sinitis, & non auertitis. Verè S. Gregorius scripsit: *Delinquenti Dominus nequam parci; quia delictum, sine vltione, non deserit. Aut enim ipse ho-*

S. Greg. 1. 9.
Moral. c. 27.

mo 172